

မိမိ ကျား သာ မိ ၈၈ ၈ ၈

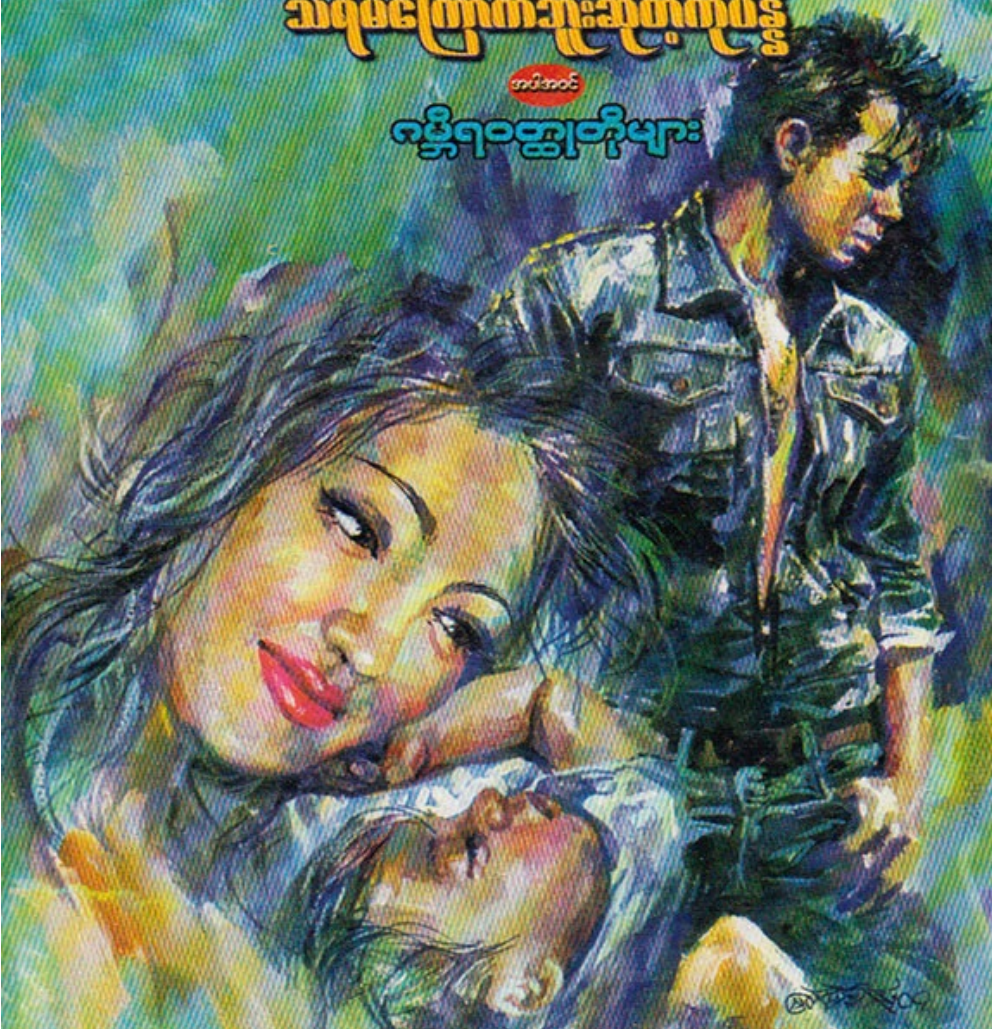
မောင်ညိုမှိုင်း (သန့်လျင်)

စိတ်သေ

သရဲမကြောက်ဘူးဆိုတဲ့တိုလီနွဲ့

ကပိတဝင်

ဂမ္ဘီရဝတ္ထုတိုများ

ဆရာကြီးအနိန္ဒာမောင်ညိုမှိုင်း (သန့်လျင်)၊ သေမာထိပ်တင်စော
ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း၊ နတ်လှည့်

မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်) သရဲမကြောက်ဘူးဆိုတဲ့ ကိုပိန္နဲ

ထန်းရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင်ဦးပိန္နဲကို ကျွန်တော်တို့အရပ်က
အသောက်သမားများက “ဦးကပ်စေးနဲ့” ဟုခေါ်ကြ၏။ သောက်မြင်လည်း
အလွန်ကပ်ကြ၏။

ဒါပေမယ့် သူ့ထန်းရည်ဆိုင်နှင့် မကင်းနိုင်ကြ။

သူသည် ဒီအရပ်ဒေသကလေးမှာ ထန်းအပင် (၄၀)ကျော်
လိုင်စင်စီရထား၏။ ထန်းရည်ဆိုင်ကလည်း သည်ဝန်းကျင်မှာ
သူတစ်ဦးတည်းသာရှိ၍ မသောက်မနေနိုင်သူများက ဖောက်သည်လို
သောက်နေရ၏။

လူက စည်းကမ်းကြီးသည် ပြောရမည်လား စနစ်ကျသည်
ပြောရမည်လား ဒါမှမဟုတ် ကပ်စေးနဲ့သည်ဟု ဆိုရမည်လား။

ထန်းရည်တက်၊ ထန်းရည်ခံသူ သူ့အလုပ်သမား ကိုကုလားကြီးကို
အပင်ပေါ်မှာ ထန်းရည်မသောက်ရဟု ပြောထား၏။

ဘာလို့လဲဟုမေးလျှင်

အပေါ်မှာ မူးယစ်ပြီးပြုတ်ကျ၍ သေမှာစိုးလို့ဟု ပြော၏။

ကိုကုလားကြီး အလျင်တက်သော ထန်းသမားနှစ်ဦး သို့ကလို လုပ်၍
အပင်ပေါ်မှ ပြုတ်ကျပြီး သေခဲ့ဖူးသည်ဟုဆို၏။

ဒါဖြင့် အောက်ရောက်မှ သောက်ရင်ရမလားဟု အတွန့်မတက်နှင့်

“မင်းကို ထန်းပင်တက်ခ ပေးထားတာ မင်းအလုပ်က ထန်းရည်ခံပေးဖို့၊
ထန်းရည်အထွက်ကောင်းအောင် ထန်းနို့လှီးဖို့၊ ထန်းနင်းပြုပြင်ဖို့
ထန်းရည်သောက်ချင်ရင် ပိုက်ဆံပေးဝယ်သောက်”

ဒီလိုကို အားမနာပါးမနာ ပြောပစ်လေ့ရှိသည်။

သို့ဖြစ်၍ ကိုကုလားကြီးခမျာ ထန်းအပင်လေးဆယ်ကျော် မနက်ည တက်ပေးရသည့်တိုင် ထန်းရည်တစ်ခွက် အလကားသောက်ခွင့်မရ။

ကိုကုလားကြီးက ပင်ကျရည်လေးသောက်ချင်၏ ။

ပင်ကျရည်ဆိုသည်မှာ ထန်းပင်ပေါ်ရှိ ထန်းရည်ချိုလိုကျနေသော ထန်းစမှ အခါးအိုးချိတ်ဆွဲခြင်းဖြင့် ရရှိသော ထန်းရည်ကိုဆိုလို၏ ။ “အခါးအိုး” ဟူသည်ကား ထန်းရည်အလျင် (ထန်းရည်ခါးအနည်းငယ်) ထည့်ထားသော မြူအိုးဖြစ်၏ ။

ထန်းစမှ တစ်စက်ချင်းကျနေသော ထန်းရည်ချိုတို့သည် ထန်းရည်အလျင်နှင့် တွေ့သောအခါ ထန်းရည်ခါးအဖြစ် တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲလာ၏ ။ နံနက်ပိုင်းကျမှ ထန်းသမားက ဖြုတ်ယူရ၏ ။ ၎င်း ထန်းရည်ကို “ပင်ကျရည်” ဟုခေါ်၏ ။

သီချင်းတောင်ရှိသေး၏ ။

ထန်းပင်ကျရည် ၇၇၇ ထန်းပင်ကျရည် ၇၇၇ ချိုတမြဲမြခါးသလေဗျ

တစ်ခွက်သောက်တော့မြူး ၇၇၇ နှစ်ခွက်သောက်တော့ထူး ၇၇၇

သုံးခွက်သောက်တော့ရူး ၇၇၇ ဟား ဟား ဟား ဟား

ဒီသီချင်းကို ကတ်ဆက်၊ ပြဇာတ်များ ခေတွကောင်းစဉ်က ကတ်ဆတ်ခွေများကြားရ၏ ။ ဇာတ်သဘင်အဆိုများကြားရ၏ ။ ပင်ကျရည်ကား တကယ်လည်းကောင်းလေ၏ ။

ပင်ကျရည်မှာတောင် (၄) မျိုးထပ်ခွဲလိုက်သေး၏ ။

(၁) ရဟန်းကြီးကြိုက်

(၂) ပုစ္ဆန်ဆိတ်ခုန်

(၃) အနည်ကိုပင်ပင်ကျရည်

(၄) ပင်ကျနေကျော် ဟူလေ၏။

ပင်ကျရည်တို့သဘောကား ပထမသုံးမျိုးသည် ထန်းပင်ပေါ်မှ ချစဖြစ်၍ အချိုမိတ်ရှိနေသေး၏။ အရသာစူးရှခြင်းမရှိသေး။ အချိုနှင့် အခါးရောနှောနေ၍ ချိုခါးလေးဖြစ်၏။

ပင်ကျနေကျော်ဟူသည်ကား

ထန်းပင်ပေါ်မှ ချလာသည့်အခါးအိုးကို ချချခြင်း မသောက်သေးဘဲ အရိပ်ရှိရာမှာ ညနေ နေစောင်းသည်အထိ ထားခြင်းဖြစ်၏။

ညနေချိန်သို့ရောက်သော် ပင်ကျရည်သည် ငှက်ခါးတောင် အရောင်အသွေးကဲ့သို့ ပြောင်းလာ၏။

ငှင်းငှက်ခါးတောင်ပင်ကျရည်ကား သောက်လိုက်ရင်ချို၊ မြို့လိုက်ရင်ခါး၊ မင်းအမေ ငါမေ့တယ်၊ ဂျမ်းစွေအောင်ခါး အမူးသမားကြိုက် ထန်းရည်ဖြစ်၏။

ငှင်းပင်ကျရည် (၄)မျိုးကို ထန်းရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးပိန္နဲသည် အထူးအစီအစဉ်နှင့် ရောင်းလေ၏။

ငှင်းပင်ကျရည်အပင်ကောင်းသည် သူ့ထန်းတောမှာ နှစ်ပင်ရှိလေ၏။

ယင်းနှစ်ပင်ကို အထူးဂရုစိုက်၍ ထန်းရည်ခံစေ၏။ သူ့ကိုယ်တိုင် မြူအိုးကောက်လိုက်၏။ အလုပ်သမားတစ်ဦးက သိမ်းရ၏။

အိမ်ရောက်မှ စောင့်ကြည့်စစ်ဆေး၏။

ပြီး ငှက်ခါးတောင်ဖောက်၍ ဈေးကြီးကြီးနှင့်ရောင်းလေ၏။

ဈေးကြီး၍ တော်ယုံလူမသောက်နိုင်ကြ။ နှစ်ပင်ပဲ “ရှယ်” ရ၍ သီးသန့်ဖောက်သည် အော်ဒါမှာထားသူများကိုသာ ရောင်းလေ၏။

ကျန်အသောက်သမားတို့ကား “ဖောက်ရည်” ကိုသာဝယ်၍ သောက်ရ၏

။

ဖောက်ရည်မှာလည်း ထန်းသမား အခေါ်အရ ပင်ပေါ်ဖောက်ရည်နှင့် တည်လောင်းဖောက်ရည် နှစ်မျိုးရှိ၏ ။

ပင်ပေါ်ဖောက်ရည်ဆိုသည်မှာ

ထန်းရည်အလျင်ရှိသော မြူအိုးတွင် ထန်းရည်တစ်ဝက်ခန့် လောင်းထည့်ပြီး ထန်းစတွင် ချိတ်ဆွဲထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျန်တစ်ဝက်ကား ထန်းစမှ တစ်စက်ချင်းကျသည့် အရည်ဖြစ်၏ ။

တည်လောင်းဖောက်ရည်ဆိုသည်ကား

ထန်းပင်အောင်မှာပဲ ထန်းရည်ခါး အလျင်အိုးမှာ အပင်ပေါ်ကျ ထန်းရည်ကို လောင်းထည့်ပြီး ဖောက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အခါးထည့်ရောင်းသူတိုင်း ဒီနည်းကိုသုံးလေ့ရှိကြ၏ ။

တည်လောင်းဖောက်ရည်ကိုမှ

“ဖောက်ရည်လတ်” ၊ “ဖောက်ရည်ကြမ်း” “ဘုတ်ရည်” ဟူ၍ ထပ်ဆင့်ကြပြန်၏ ။ ပင်ပေါ်ဖောက်ရည်နှင့် တည်လောင်းဖောက်ရည်မှာ အရသာခြင်းကွဲကြ၏ ။ ပင်ပေါ်ဖောက်ရည်က အရသာချိုမြဲ၏ ။ အနံ့မွှေးသင်း၏ ။ နူးလွယ်၏ ။

တည်ကောင်းဖောက်ရည်ကား အရသာခါးသည်။ အမူးဒီဂရီပျော့သည်။ များများသောက်မှ မူးယစ်၏ ။ အသောက်များသော် ဝမ်းဗိုက်ကယ်၏ ။ တကယ်ထန်းရည်ကြိုက်သူများက ၎င်းထန်းရည်ကို မနှစ်သက်ကြ။

ပြီး ထန်းရည်ခါးဆိုတာရှိသေး၏ ။

ထန်းရည်ခါးသည် “ထန်းဖို” ရည်ထက် “ထန်းမ” ရည်က

ပိုကောင်းသည်ဟု ဆို၏။ ထန်းသမားများ အညောင်းပြေ အညာပြေသောက်သည့်
ထန်းရည်ဖြစ်၏။

ထန်းဖိုညှပ်ချိန်တွင် (ထန်းမနု) ရည်ရနေသောကြောင့် ၎င်းအရည်ကို
စိတ်ကြိုက် “ဖောက်” ကြရ၏။ ၎င်း ယောင်ရည် (ဦးရည်) သည် အမူးစံချိန်မီ၏။
ထန်းသမားသုံးလက်ရွေးစင် ထန်းရည်ခါး ဖြစ်၏။

“ထန်းရည်ခါး” ကို သင့်တင့်ယုံသောက်လျင် ဆီးရွှင်သည်၊
လေသက်သည်။ ဝမ်းကိုလည်းမှန်စေ၍ လူကိုလည်း ကျန်းမာဝဖြိုးစေ၏။

ဆိုရလျင်

ဦးပိန္နဲသည် ထန်းရည်ကို အမျိုးမျိုးဖောက်၍ ဈေးအမျိုးမျိုးနှင့်
ရောင်းရကား စီးပွားအလွန်ဖြစ်လေ၏။

မယားကြီး မယားငယ် နှစ်ယောက်ရှိ၏။

မယားကြီးသည် အညာသူစစ်စစ် ညိုချော၊
ဖြောင့်ဖြောင့်တောင့်တောင့်ကြီးဖြစ်၏။ သို့သော် ကလေးတစ်ယောက်မှ မမွေး။

သို့နှင့်

ဖြူဖြူချောချော အသက်ငယ်ငယ် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို
ထပ်ယူ၏။ နှစ်ဦးစလုံးကို ရွှေငွေ လက်ဝတ်လက်စား အပြည့်ဆင်၏။

အိမ်ဖော်နှင့်ထား၏။

ဦးပိန္နဲထက် အသက်ထက်ဝက်ခန့်ငယ်သော မယားငယ်လည်း
ကလေးလုံးဝမရ။ ဦးပိန္နဲက မရလေကြိုက်လေဖြစ်၏။

ထန်းရည်မူးလျင်

“ငါ့မိန်းမနှစ်ဦးစလုံးက အပျိုအတိုင်းပဲ” ဟု ကြွားလေ့ရှိ၏။

လှူရေးတန်းရေးများ၌ အလွန်ကပ်စေးနဲ့၏။ ရပ်ရွာအတွက် သာရေး၊
နာရေးအတွက် အလှူခံလျင် ညည်းညူပြီးမှ ငါးမူးတစ်ကျပ်ကို
တဖျစ်တောက်တောက် ရေရွတ်ပြီး မလှူချင်လှူချင်လှူ၏။

အသုဘနှင့် မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်လျင်မသွား။ အကူလက်မဖွဲ့။
ဆွမ်းကျွေးနှင့် စတုဒီသာဖိတ်လျင် ရွဲသောခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ အကျအနဆင်ယင်၍
ရေမွှေးများဖြန်းပြီးသွား၏။

ခေါင်းရင်းခန်းမှာထိုင်၏။ တဝတပြတီး၏။ လက်ဖက်ရည်ပိုင်းရှိ
မုန့်ပဲသရေစာများကို မဆံ့ရင်ကယ်စား၏။

စားပြီးဝသည်နှင့် ပြန်ခါနီး ဆုပေးလေ့ရှိ၏။

“သာဓုဗျာ ... သာဓု ... သာဓု ပုသိမ်မောင်သောင်းယဉ်တို့ ယခုလို
လှူရသည့် အကျိုးကြောင့် ဘဝဆက်တိုင်း ကျန်းမာချမ်းသာပြီး စည်းစိမ်ဥစ္စာရတနာ
(၇)သွယ်နှင့် ပြည့်ဝပြီး ဒီထက်မက လှူနိုင်တန်းနိုင်ပါစေဗျာ သွားမဟေ့
ပုသိမ်မောင်သောင်းယဉ်နဲ့ မကျူလီယာစိန်ရေ အား အား
ငါ့ကိုထူပေးကြပါဦးဟ အား”

ဒီလိုလူစားသည်။

သူ့အိမ်မှာ ဘုန်ကြီးဆွမ်းတစ်ခါမှ မကပ်။

ဝါဆိုသင်္ကန်းလှူဖူးခြင်းမရှိ။

ဥပုသ်တစ်ခါမှ မစောင့်ဖူး။

သူ့အိမ်သို့ လာသူကား ဆေးဆရာများပဲရှိ၏ ။

ဆရာတို့သည် ဦးပဲနွီအား မင်းတရားကြီးဆေး၊

ဂေါ်ဇီလာခြောက်သောင်းအားတိုးဆေး၊ ဝါးပိုးဝါးကြီးဆေး စသည့်
ကျားအားတိုးဆေးများကိုက လာစပ်ဟပ်ရောင်းလေ့ရှိ၏ ။

ထိုဆရာများကိုသာ အလေးဂရုပြု၏ ။

အထူးသဖြင့် ဆရာကြီးဦးမင်းကြည်လှိုင်နှင့် အလွမ်းသင့်၏ ။ ဆရာကြီး
ဦးမင်းကြည်လှိုင်သည် ကိုယ်ခံစွမ်းအားမြင့် ကျားအားတိုးဆေးကို ဖော်စပ်၍
ရောင်း၏ ။ ဆေး၏ အမည်မှာ ဂေါ်ဇီလာခြောက်သောင်း အားတိုးဆေးမည်၏ ။
ဆရာကိုယ်နှိုက်က မိန်းမလေးယောက်ရ၏ ။ နှစ်ယောက်သေ၏ ။
လက်ရှိနှစ်ယောက်ပေါင်းနေ၏ ။ တစ်ယောက်ကား ယဲ့ယဲ့လေးမျှသာကျန်၏ ။

ဦးပိန္နကလည်း နုပျိုသောမယားနှစ်ယောက်ရှိ၍ ဆရာကြီး
ဦးမင်းကြည်လှိုင်နှင့် အလွမ်းသင့်၏ ။ အားကိုး၏ ။ မဟာမိတ် အစဉ်ပြု၏ ။

ကျန်လူများကား သူ့ဆီမှ ခြူးတပြား လာချူလို့မရ။

ထန်းရည်ရောင်းလို့ရသမျှ မယားနှစ်ယောက်ကို ညွတ်နေအောင်ဆင်၏
။ သူ့မယားနှစ်ယောက်အနီးသို့ မည်သူမျှမကပ်ရ။ စကားမပြောရ။

တစ်ခါက ဘုရားတကာ မုဆိုးဖိုကြီး ဦးမှိုင်းညို သူ့မယားနှစ်ယောက်ကို
သူ့ခြံထွက် ငွေပန်းနှင့် ရွှေပန်းများလက်ဆောင်ပေးခဲ့၏ ။

ငွေပန်းကို မယားကြီး အညာသူ လုံးကြီးပေါက်လှ မညိုညိုမြက ပန်၏ ။
ရွှေပန်းကို အသားဖြူချော ဖွံ့ဖွံ့ကားကား မယားငယ် အေးကြည်လှလေးက ပန်၏ ။

“အံ့မာ မင်းတို့က ရွှေပန်းငွေပန်းတွေနဲ့ လှလို့ပါလားကွ ဟေ
ဒါနဲ့နေပါအုံး ဒီပန်းဘယ်ကရသတုံးကွဲ့”

ဒီမှာမယားကြီး မညိုညိုမြက ပြောလိုက်၏။

“အစ်ကိုသူငယ်ချင်း ဘုရားတကာကြီး ဦးမှိုင်းညိုက ပေးလို့လေ”

ဒီမှာမယားငယ်အေးကြည်လှကလည်း ဝင်၍ ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုကြီးရဲ့ ဦးမှိုင်းညိုကြီးက လွှတ်သဘောကောင်းတာပဲ ညီမတို့ ပန်းကြိုက်မှန်းသိလို့တဲ့ အဲဒါ”

“ဘာမှိုင်းညို ဟုတ်လား”

“အင်းလေ ဟိုဘုရားတကာ မုဆိုးဖိုကြီး”

“ထို့ ... ဒီကောင်ကများ ငါ့မယားတွေကို ငါမသိဘဲ ရွှေပန်းနဲ့ ငွေပန်းလာပေးသတဲ့ တောက် ... တွေ့ရောပေါ့ မှိုင်းညိုရာ”

ဦးပိန္နဲကြားလိုက်ရသည့် စကားအဆုံး ငယ်ထိပ်ကို နန္ဒောပနန္ဒ နဂါးမင်း အပေါက်ခံရသကဲ့သို့ ခံစားချက်ဖြစ်ကာ ငှက်ကြီးတောင် ဓားကိုပြေးဆွဲတော့၏။

“အစ်ကို ... အစ်ကို ဘာ ... ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဖယ် ... မင်းဖယ် ... ညိုမြ”

“အစ်ကိုကြီး ဓားက ဘာလုပ်မလို့လဲဟင်”

“နင်ပါဖယ် အေးကြည် ... ဒင်းကို ငါ အခု သွားသတ်မယ်”

“အို မလုပ်ပါနဲ့ ... မလုပ်ပါနဲ့”

“အစ်ကိုကြီး စိတ်ကိုထိန်းပါ ... အစ်ကိုကြီးရယ် ... ဟီး”

“ဖယ် ... ဒီကောင်မှိုင်းညိုက အကြံသမား၊ ဘုရားတကာ လူလိမ်၊ ဒီကောင့်အကြံငါသိတယ် ငါ့မယားနှစ်ယောက်ကို ကြာကူလီရိုက်မလို့ ဒင်း ... ကြိတာဖန်တာ ဒင်းကိုငါသတ်မယ် ဒီနေ့သတ်မယ်။ ဟေ့ မှိုင်းညို ပိန္နဲကွ တစ်နှံထဲရှိတယ် ... ဖယ်”

“နင် ... မှိုင်းညိုအကြောင်းမသိဘူးလား”

“မ ... မသိလို့ပါ အစ် ... အစ်ကိုရယ်”

“ဒီကောင်က ဆံပင်ကျဆံပင်စား၊ ခြေထောက်ကျ ခြေထောက်စားဟ ...

ထို့”

ဒီလိုဒေါသထွက် ပေါက်ကွဲပြီး ပြောချင်ရာပြော ဒေါပွနေချိန်မှာပဲ ထန်းရည်သမားဇော်ဖေက မူးမူးနှင့် ဝင်ပြောလိုက်၏။

“ဦးပိနဲ့ အမြီးကျက် အမြီးစား ခေါင်းကျက် ခေါင်းစားပါဗျ”

“မင်း ဝင်မရှည်နဲ့ ငါ့ကိုဆရာမလုပ်နဲ့ ဇော်ဖေ မင်းပါ မှိုင်းညိုအစား စားနဲ့ အခုတ်ခံချင်လို့လား”

“စကားပုံ အစစ်အမှန်ကို ပြော ပြော”

“တယ် ... ကိုင်းဟာ”

“အို ... အစ်ကိုကြီး”

ဇော်ဖေလည်း ဦးပိနဲ့ကြီး ခြေကန်ချက်ဝဲလာရော ထပြေးပါလေရော။

“အစ်ကို ... အစ်ကို လုပ်ကြပါဦးရှင် တော်ပါတော့ အစ်ကိုရယ် နောင်ကို ဒီလူကြီး ပန်းလာပေးရင် မ မယူတော့ပါဘူး ... အစ်ကို”

“ဟေ့ကောင် ကုလားကြီး”

“ဗျာ ... ဆရာကြီး”

“မင်း ... ခုချက်ချင်း မှိုင်းညိုအိမ်ကိုသွား”

“ဘာသွားလုပ်ရမှာလဲ ဆရာကြီး”

“နောက်တစ်ခါ ငါ့ခြံဝိုင်းထဲကို လုံးဝခြေမကျူးနဲ့၊ ပန်းမပေးနဲ့၊

ငါ့မယားတွေကို စကားမပြောနဲ့ အဲဒါလုပ်လာရင် အကုန်ဖြတ်ပစ်မယ်လို့ သွားပြော
... သွားလေကွာ ... ခွေးမသားက တုံ့နှေးတုံ့နှေးနဲ့ ငါလေ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး ဒါနဲ့ ဘယ်သူ”

“မှိုင်းညို ... ကွ ... မှိုင်းညို”

“ညိုမှိုင်း ဟုတ်လား ဆရာကြီး”

“ညိုမှိုင်းက မင်းအမေ့လင်နှစ်ဝမ်းကဲ့ မှိုင်း ... ညို မှိုင်းညို
ကိုးတောင်ပြည့်ဘုရား တည်တုန်းက ပိုက်ဆံ (၆၅)ပြား လှူပြီး သူ့ကိုယ်သူ
ဘုရားတကာလေး ဘာလေးနဲ့ ရပ်တကာ ရွာတကာလှည့်လေကြီးနေတဲ့
အူကြောင်ကျားကြီးပြောနေတာ လူလွန်မသွားရ ထို့”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ သေသေချာချာ မှတ်သွားပါ့မယ်ခင်ဗျာ
ဘုရားတကာကြီး ညိုမှိုင်း ... အဲလေ ... မှိုင်းညို ဦး ... မှိုင်း ... ညို ဒါနဲ့ဆရာ”

“ဘာလဲ ... ဘာလဲ”

“ဘယ်သူက ပြော ပြော တယ်လို့ ... ပြောပြောရ မ
မလဲဟင်”

“ဟ မျိုးမစစ်ရ လဒူရ၊ သုံးမကျတဲ့ ငနွားရ။ မင်းပထွေး
ထရည်ဆိုင်ပိုင်ရည် ငါ ... ဦးပိန္နဲကလို့ ပြောရမှာဟာ လူလွန်မသားရ။
သေလိုက်ပါတော့ ငါမြန်မြန်သေ အဲလေ မှိုင်းညိုရော မင်းရော မြန်မြန်သေပါတော့”

အနီးရှိကြသူများက သူတို့ဆရာတပည့်ကိုကြည့်၍ ရယ်ကြ၏ ။
အိမ်နီးနားချင်းများကား နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့ကြ၏ ။ ထန်းရည်သောက်သူများက
“ကောင်းလိုက်တာ” ဟု အော်ကြသောအခါ

“ဘာကောင်းတာလဲကွ ... ဟိုလူတိရစ္ဆာန်ကောင်”

“အို ... အစ်ကိုရယ် ...”

“ထန်းရည်ကောင်းတယ်လို့ ပြောတာပါ ဦး ... ဦးပိန်းများ အဲ အဲ ဦးပိန္နဲရ ... အေ့ ... အေ့ ... အေ့ ... အေ့”

“ဟင် ... ရီသဲ့သဲ့ ... ထေ့တေ့တေ့နဲပ လာမစမ်းနဲ့ကွနော် ... ပိန်းများသီ ... အဲ ... ပိန္နဲကွ ... ပိန္နဲမှအပျော့မဟုတ်ဘူး ... အမော”

“သိပါတယ် ဦး လေး ရ အေ့ အေ့ မ မ ... ယား နှစ်ယောက်ကြီးများတောင် ... ဥ ... ဥ ... ဥစွာ အေ့ အေ ... ဟေ့”

မယားနှစ်ယောက်ကား ရှက်လွန်း၍ ငိုကြွ၏။

ဆိုရလျင် ဦးပိန္နဲသည် ကပ်စေးနဲ့ရုံမက သဝန်လည်းကြောင်လေ၏။ သူ့ဘက်ကကြည့်ပြန်လျှင် ဘုရားတကားကြီး ဦးမှိုင်းညိုကို ဒီလိုမျိုးခါးကြိမ်း မိုးကြိမ်းလေးကြိမ်းပေးမှ သင့်လျော်သည်ဟု ကျွန်တော်တို့ ယူဆမိပါ၏။

အကြောင်းကား

ဘုရားတကာကြီး ဦးမှိုင်းညိုကလည်း လက်ကမြန်တာကြောင့်တည်း။

ယနေ့ အသက် (၆၀)မှာ မိန်းမငါးယောက်ရဖူးသူတည်း။ ၎င်းမိန်းမ မယားများသည် မြေကြီးထဲသို့ နှစ်နှစ်ခြား သုံးနှစ်ခြား အောင်းကုန်ကြ၏။ ယခု သူလည်း မုဆိုးဖိုဖြစ်နေ၏။

တစ်နေ့သောအခါ ထန်းရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးပိန္နဲ အကြီးအကျယ်ဒေါပွပေါက်ကွဲခဲ့ပြန်လေ၏။

အကြောင်းကား ဤသို့တည်း။

သူ့ ထန်းတောမှ ရှယ်ပင်ကျရည်ကောင်း အပင်နှစ်ပင်မှ ထန်းရည်များ အခိုးခံရသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထိုနေ့က ကိုကုလားကြီး ရှယ်ပင်နှစ်ပင်

ပေါ်သို့တက်၏ ။ ဦးပိန္နဲက အောက်ကစောင့်၏ ။ ကိုကုလားကြီး အပင်ပေးမှ
ဆင်းလာသောအခါ ထန်းရည်တစ်စက်မှမပါ။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာ လဲကွ ကုလားကြီးရ”

“မပြောတတ်ဘူး ဆ ... ဆရာ”

“ထန်းနို့ကရော အရည်ကျရဲ့လား”

“ကျ ... ကျတယ်ခံ ခံ ... ဗျ”

ကိုကုလားကြီးက အထစ် အထစ်နှင့် ပြော၏ ။

“ကျရင် မြူအိုးပြည့်ရမှာပေါ့ကွ မှန်းစမ်း မင်းပါးစပ်”

ဦးပိန္နဲက ကိုကုလားကြီးကို ပါးစပ်ဟခိုင်းပြီး နှာခေါင်းနှင့်အနံ့ခံ၏ ။
ကွမ်းနံ့မှလွဲ၍ ထန်းရည်နံ့မရ။

“တောက် ... မင်း ထန်းဦးရော မှန်မှန်လှီးရဲ့လား ကုလားကြီးရာ ဟင်”

“အ ... အ ... အခုပဲ ထပ် ထပ် ... လီး ... အဲ ... အဲ လှီးခဲ့ပါတယ်
ခဗျ”

“နောက်နေ့ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ကွာ။ တောက် ... ဟင်း”

သို့နှင့် အခြားအပင်များသို့ ဆက်တက်ခဲ့ကြ၊ ထန်းရည်သိမ်းကြ၏ ။

နောက်နေ့များမှာလည်း နံနက်ပိုင်း တက်သောအခါ
ရှယ်ပင်ကျရည်ကောင်းနှစ်ပင်မှ ထန်းရည်လုံးဝမရ။

“ဟုတ်ပြီ ဒါဆို ထန်းရည်အခိုးခံရပြီ”

“ကုလားကြီး”

“ခဗျာ ... ဆရာ ... ကြီး”

“မင်း ရင်းထောင်ကို သေသေချာချာသိမ်းရဲ့လား”

“ဆရာကြီးအိမ်ရှေ့မှာပဲ ထားတာဥစ္စာ”

“တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ ဒီမှာဟေ့ ကုလားကြီး”

“ဗျာ ... ဆရာကြီး”

“နေ ... နေကွာ ငါ့ဘာသာ စီစဉ်လိုက်ပါ့မယ်”

သူက သူ့အကြံနှင့်သူမို့ ... ဆက်မပြောဘဲ ရပ်လိုက်၏။

နောက်နေ့ရောက်သောအခါ အလျင်ခံအိုးထဲမှာ အလျင်ရည်နှင့် ကနခိုမှုန့်ရော၍ ကုလားကြီးမသိအောင် ပေးလိုက်၏။ ကုလားကြီးက ၎င်းအလျင်ရည်မြူအိုးကို ရှယ်ပင်ထန်းနို့မှာခံ၍ ချိတ်ခဲ့၏။

နောက်နေ့သွားဖြုတ်ချတော့

ထန်းရည်လေးမဆိုသာလောက်သာ ကျန်နေ၏။

သွားပြီ။ ခွေးမသားတွေ ထန်းရည်နှင့်ကနခိုရောထားတာ သောက်ပြီး ဝမ်းတော်လား၍ သေကြရောမည်။

ဦးပိန္နဲ ရွာရပ်ကိုတစ်ပတ်လှည့်၍ ဝမ်းလျှောသူများသတင်းကို စုံစမ်းခဲ့၏

။

“ဟေ့ ... အောင်ပွေးဆင့်”

“ဟာ ... ဦးလေး ပိန္နဲပါလား ... ဘာကိစ္စလဲဗျ”

“မင်းတို့ ... ဝန်းကျင်မှာ ဝမ်းလျှောတဲ့သူ ရှိသလားဟေ့”

“ဗျာ ... ဝမ်းလျှောတဲ့သူ”

“အေးကွ ... ရှိသလား”

“မရှိပါဘူးဦးလေးရ ဘာလုပ်မလို့လဲဟင်”

“ဆေးဝါးများ လှူဒါန်းချင်လို့ပါ ပွေးဆင့်ရာ အဟဲ ... ဟဲ”

“ဗျာ”

“သွားမဟေ့ ... ရှိရင်ငါ့ကိုလာပြောနော်

ထန်းရည်အလကားတိုက်မယ် သိလား”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ”

ပွေးဆင့်အရမ်းကို အံ့သြနေ၏ ။

ဝမ်းသွားတဲ့လူရှိသလား

ဆေးလှူဒါန်းချင်လို့ပါ

ငါ့ကိုလာပြောနော်

ထန်းရည် မင်းကိုအလကားတိုက်မယ်

ကြားသားမိုးကြိုး ဒီလူကပ်စေးနဲ့ကြီး မယားရူး

ဦးသဝန်ကြောင်ကြီးသည် ဘယ်လိုစိတ်ကူးပေါက်၍ များ သဒ္ဓါတရားတွေ
အရောင်ထွက်နေပါလိမ့်၊ စဉ်းစားလို့မရ။

ဒီလိုနှင့် တစ်လမ်းပြီး တစ်လမ်း တစ်ရပ်ပြီးတစ်ရပ် ဝမ်းလျှောသူ
လူနာကို စုံစမ်းပါသော်လည်း စုံစမ်းလို့မရ။

“ဒီရွာကကောင်တွေ ငါ့ထန်းရည်ခိုးတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား အခြားရွာ
ကများလား”

နောက်နေ့ရောက်တော့ သူစဉ်းစားပြန်သည်။ ပင်ကျအိုးမှာ “ကနခို”
ခတ်တာလည်း သောက်သူတရားခံမပေါ်။

သို့နှင့် သူအလျင်အိုင်းထဲသို့ ပခိုင်းသီးအပွင့်နှင့် အမှုန့်များ ခတ်ထားပြီး

ကုလားကြီးကို အပင်ပေါ်မှာ ချိတ်ခိုင်းခဲ့၏။

ပခိုင်းသီး အပွင့်မှုန့်များခတ်ထားသည့် ထန်းရည်ကို
ခိုးသောက်မိသူများသည် သောက်မိသည်နှင့် မကြာခင် ရူးသလိုလို နှမ်းသလို
ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမည်။ ပခိုင်းသီးအပွင့် အမှုန့်သည် လူ၏ စိတ်ကို ကယောင်ချောက်ချား
ဖြစ်စေသည်ကိုး။

နောက်နေ့ ထန်းရည်အိုးချသောအခါ မြူအိုးမှာ ထန်းရည်
အစက်အနည်းငယ်ပဲ ရှိနေသည်။ ဟုတ်ပြီး ခိုးပြန်ပြီ။

သူ ဝမ်းသာသွားသည်။

ပခိုင်းပွင့် အမှုန့်ထန်းရည်သောက်ပြီး
စိတ်ဖောက်ပြန်သည့်သူများသတင်းကို တစ်နေကုန်လိုက်စုံစမ်းသည်။

တွေ့ရင်တော့လားကွာ အားရပါးရတီးပစ်ပြီး ရဲစခန်းကိုပို့မည်။ ဒါသူ့ကို
ဗြောင်စော်ကားနေတာ၊ သူ့စီးပွားရေးကို လျော့ကျအောင်လုပ်နေတာ၊
သူချမ်းသာနေတာကို မနာလိုလို့ လုပ်ကြံနေကြတာ။

မည်သို့ပင်စုံစမ်းပါသော်လည်း

တရားခံကို မမိခဲ့။

ထန်းရည်များ သူ့ဟာသူယုတ်ရောသလား

ဒါမှမဟုတ် ဒီထန်းပင်ပေါ်က ကျသေခဲ့သည် ထန်းသမားတစ္ဆေများ
ခိုးသောက်နေရော သလား။

ရင်ထောင်ရော၊ ရင်းဆွဲရော ဒီအပင်များမှ ဖြုတ်ထားခဲ့သည့်မှာ
အခိုးခံရသည့်နေ့မှစ၍ ဖြစ်၏။

တော်ယုံလူ မကျွမ်းကျင်ဘဲနှင့် တက်လို့မရ။

ကိုကုလားကြီးပဲတက်နိုင်သည်။ ဒီဝန်းကျင်မှာ ထန်းပင်တက်သူပင်မရှိ။

ဟူး စဉ်းစားရ ကျပ်လိုက်ပါဘိ။

အတန်တန်စဉ်းစားသောအခါ

အချက်သုံးချက်ကို သွားတွေ့သည်။

တစ်အချက် ထန်းပင်တက် ကျွမ်းကျင်သူတစ်ဦးတစ်ဖွဲ့ အကြံနှင့်
ခိုးနေတာဖြစ်မည်။

နှစ်အချက် ထန်းပင်ပေါ်က ကျသေခဲ့သူ ထန်းတက်သမား နှစ်ဦးသည်
ဒီရှယ်ပင်ကျရည်ပင် နှစ်ပင်မှ ထန်းရည်ကို မက်မက်မောမော သောက်ခဲ့၊
ကြိုက်ခဲ့သူများဖြစ်၏ ။

ဒီတစ္ဆေနှစ်ကောင်များ ခိုးသောက်ရောသလား။

ဒီတစ္ဆေနှစ်ကောင်ကို ပယောဂဆရာကြီး ရေအောက်အဝီစိ
သုံးကြိမ်ပြန်ဆရာကြီး ဦးပွေးရင်းနှင့် နှင်ခဲ့ပြီးပြီဥစ္စာ။

နောက်ဆုံးအချက် ...၊

ဟိုကောင်ကြီး မှိုင်းညို ...၊

ဒီဘုရားတကာ ငမိုင်းညိုရဲ့ လက်ချက်များလား။ ဒီကောင်ကြီးက
သူ့မယားနှစ်ဦးကို ပန်းပေးသည့်ကိစ္စနှင့် မိမိကခါးကြိမ်းကြိမ်း ထား၍ များ
တစ်စုံတစ်ဦးကို ပိုက်ဆံပေးခိုင်းပြီး လုပ်ကြံဖျက်ဆီးလေရော သလား။

ကုလားကြီး ...၊

ဒီကောင်က ကိုယ့်တပည့်ထန်းတက်သမားမှန်၏ ။

သင်းကလည်း ဒီအပင်က ပင်ကျရည်အမျိုးမျိုးကို သောက်ချင်၏ ။
ဈေးကြီး၍ မသောက်နိုင်။ မိမိကလည်း ငွေမျက်နှာတစ်ခုထည်းသာ ကြည့်၍

လက်ရင်းတပည့်ကို အလကားသောက်ဖို့ တစ်ခွက်တစ်ဖလား မတိုက်ခဲ့ဖူးခဲ့။

ဒါကိုနာကြည်းပြီး သူ့ရန်သူ ဘုရားတကာ ငမိုင်းညှိနှင့်
လျှို့ဝှက်ပူးပေါင်းပြီး ထန်းရည်များ ဖျောင့်နေရောသလား၊ သွန်ပစ်နေရောသလား။

ဒီရင်းထောင်ရင်းဆွဲနှင့် လုပ်ရသည့်အလုပ်ကို ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်တာ
ဒီအရပ်မှာ ကုလားကြီး တစ်ကောင်ပဲရှိနေသည့်ဥစ္စာ။

သူစဉ်းစားပြီးနောက်

လက်ဖျောက်တစ်ချက်တီးလိုက်သည်။

ဟုတ်ပြီ

ဒီလိုလုပ်ရင် ကျိန်းသေအောင်မြင်ရမည်။

ဒီသူခိုးကောင်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်လက်ရဖမ်းပြီးမှ ဒီထန်းပင်နှစ်ပင်မှာ
ကြိုးနဲ့ကပ်ချည်ပြီး လိပ်ကျောက်ပြီးနှင့် အရေစုတ်အောင်၊
အသားနီလန်အောင်ရိုက်မည်။ ပြီးမှ အချုပ်ထဲထည့်
ထောင်နှစ်ကြီးကြီးကျအောင်လုပ်။

“ဟား ဟား ဟား ဟား ပိန္နဲကို ကျောလို့ရရင် ခဏပေါ့ကွာ မကြာခင်
မင်းတို့ ပိန္နဲသီး အကြောင်းသိရမယ်ဟေ့ ဟား ဟား ဟား ဟား ဟား”

ဦးပိန္နဲ လူသူမမြင်ချိန်မှာ သချင်းကုန်းသို့သွားခဲ့၏ ။ ပြီးစဏ္ဍာလကြီး
ဦးဂျိုးထူနှင့် သွားတွေ့လိုက်၏ ။ စဏ္ဍာလဦးဂျိုးထူသည် သူ့ကိုတွေ့တော့ အံ့သြနေ၏

“ဂျိုးထူ”

“ဗျာ ဆရာကြီးပါလား ဘယ်သူသေလို့လဲဟင်”

“မင်း မေကလွှား ဖွ ... ဖွ ... တောက် ကျက်သရေမရှိတဲ့
ပါးစပ်ပုပ်ကြီးကွာ ဘယ်သူမှမသေဘူးကွ ခွေးမသားရ”

“ဟင် ... ဘွား ... ဘွား ဆရာကြီးခင်ဗျာ ဒါနဲ့ ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲခင်ဗျ”

“မင်းကို ခိုင်းစရာရှိလို့ကွ”

“ခိုင်းပါ ဆရာကြီး ခိုင်းပါခင်ဗျာ”

“မင်း ထန်းရည်ကြိုက်လား”

“ကြိုက်တာပေါ့ ဆရာကြီးရာ ဝယ်မသောက်နိုင်လို့ တောချက်အရက်
အနံ့ပြင်းကြီးကိုပဲ မှီဝဲနေရတာ ပေါ့ဗျာ”

“အေး ... မင်းကိုငါ ထန်းရည်တစ်ဝတိုက်မယ်”

“တကယ်”

“ပြီး မုန့်ဖိုးလည်း ပေးဦးမယ်ကွ”

“အို ... ပြော ဆရာကြီး ပြော ကြိုက်တာလုပ်ခိုင်းဗျာ”

“ဒီမှာဂျိုးထူ ငါလူအရိုးခြောက် အပြည့်အစုံတစ်ဆင်စာ လိုချင်တယ်ကွ”

“ဗျာ လူသေကောင်အရိုးခြောက် တစ်ဆင်စာ”

“အေး”

“ဘာ ... ဘာလုပ်ဖို့လဲဟင် မျက်လှည့်ပြစားမလို့လားဟင် ဆရာကြီး”

“ဖို့ ... ခွေးမသားကလည်း လျှာကိုရှည်တယ် အဲဒါ ရနိုင်အောင်

လုပ်ပေးနိုင်မလား ဒါပဲပြော”

“ပေါပေါပဲဥစ္စာ ဆရာကြီးရာ ဘယ်နေ့လိုချင်လို့လဲ”

“ဒီနေ့ည ငါလိုချင်တယ်”

“ရတယ်ဗျာ စိတ်ချ ဘယ်ကိုပို့ရမလဲ အိမ်ကိုပို့ရမလား”

“ဟ ... ဟ ... မလုပ်နဲ့ ... မ ... လုပ်နဲ့ လူလွန်မသားရဲ့
ငါ့မိန်းမနှစ်ယောက်တွေပြီး လန့်သေသွားလိမ့်မယ် ဟိုရွာဖျားက ရှယ်ပင်ကျပင်
နှစ်ပင်သိလား”

“သိတယ်”

“အဲဒီ အောက်ကို ည (၁၀)နာရီလာပို့လှည့် ဒါနဲ့
မင်းလူသေကောင်အရိုးစုကို ကမ္မဋ္ဌာန်းခြောက်ကို သံကြိုးနဲ့ချည်ပြီး
ဆင်တတ်သလား ဂျီးထူ”

“သိပ်ရတာ ပေါ့ ဆရာကြီးရာ သိပ်ရတာ ပေါ့”

“အဲဒါ မင်းဆင်ပေးရမယ် ပြီးရင် ငါပိုက်ဆံပို့ပေးမယ် နောက်နေ့
ထန်းရည်လာသောက်လှည့်”

“စိတ်သာချနေဆရာကြီး ည(၁၀)နာရီ တစ်ခါတည်းဆင်ပြီး
ယူလာခဲ့မယ်”

ဦးပိန္နဲ သချင်းကုန်းမှာ စဏ္ဍာလဂျီးထူနှင့်တွေ့ပြီး ပြန်လာခဲ့လိုက်သည်။
ည(၁၀)နာရီခန့်မှာ သူလက်နှိပ်မီးကိုင်၍ ထန်းပင်နှစ်ပင် အောက်မှ
စောင့်နေလိုက်၏။ မကြာခင် လူရိပ်တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသည်။

“ဂျီးထူလားဟေ့”

“ဟုတ်တယ် ဆရာကြီး”

“ပစ္စည်းရော အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေတယ်ခင်ဗျ ဒီမှာရော့”

“အမလေး”

သူပစ္စည်းကို ကြည့်၍ လန့်သွား၏။ ကြည့်စမ်း ဂျီးထူသည် အရိုးခေါင်းအပါအဝင် လူကမ္မဋ္ဌာန်းအရိုးစုများကို အင်္ဂါစုံ သံနန်းကြိုးနှင့် ဆက်၍ ချည်ထားပြီး ခေါင်းမှမြှောက်ကိုင် လိုက်သောအခါ လူသေကောင် ကမ္မဋ္ဌာန်း အရိုးစုကြီးသည် လှုပ်လီလှုပ်လဲ့နှင့် ကစားသလို ရှိနေရကား အသည်းထိတ်စရာ ကောင်းလှ၏။ ကြက်သီးများပင် ထသွားခဲ့၏။

“အေး ကောင်းတယ်။ သိပ်ကိုကောင်းပေါ့ကွာ အဟေ့ဟေ့”

“ဂျီးထူ”

“ဗျာ ဆရာကြီး”

“ငါ ဒီအရိုးစု ကမ္မဋ္ဌာန်းကောင်ကြီးကို ထန်းပင်ပေါ်မှာ တက်ချိတ်မယ်၊ မင်းအောက်ကနေ ခဏလေးစောင့်ပေး”

“ဘာလုပ်ဖို့ချိတ်ရတာ လည်း ဆရာကြီးရာဟင် ကြံကြီးစီရာ ဗျာ”

“မင်းအလုပ်မပါဘူး ဂျီးထူ ငါပြောတဲ့အတိုင်းသာ ခဏလေးနေ မင်းကို ငါပိုက်ဆံပေးပါ့မယ်ကွာ”

“လုပ်ဗျာ စောင့်နေပါမယ်”

သည့်နောက် ဦးပိန္နသည့် ဓါးသိုင်းကြိုးနှင့် ခြေသိုင်းကြိုးကို ထန်းပင်မှာ ကိုယ်နှင့်ကပ်၍ ဆင်လိုက်ပြီး ကြိုးတစ်ချောင်းနှင့် အရိုးစုကိုချည်ထားခဲ့ကာ အပင်ပေါ်သို့ တက်သွားလိုက်၏။ အပင်မတပ်ဘဲ သူများကို ခိုင်းစားနေတာကြာ၍ ချွေးစို့နေ၏။

မကြာခင် ထန်းပလက်များပေါ် ခြေချမိသွား၏။

သည့်နောက် ကြိုးကိုဆွဲလိုက်သည်။ အရိုးစုဆက်ကြီး
အပင်ပေါ်သို့ရောက်လာသည်။ သူ့အရိုးစုကို ထန်းပင်အလက်များပေါ်မှာ
ငုပ်တုတ်ထိုင်နေဟန် ကြိုးနှင့် ချည်ထားလိုက်၏။

ကြိုးကိုလည်း ကိုင်မိသည်နှင့် အရိုးစုကြီးပြုတ်ကျလာအောင်
ဖွဆင်ထားလိုက်ပြီး ပြန်ဆင်းလာလိုက်သည်။

“ဂျီးထူ”

“ခင်ဗျာ”

“ရော့ ပိုက်ဆံ ဒီည ငါလုပ်ခဲ့တာကို မင်းဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောနဲ့နော်”

စက္ကလဂျီးထူသည် ပိုက်ဆံများရ၍ ဝမ်းသာနေ၏။

“စိတ်ချပါဆရာကြီးရ မပြောပါဘူး”

“ပြောခဲ့ရင် မင်းသချွင်းမှာ မင်းကိုငါ့ကိုယ်တိုင် မြှုပ်ပစ်မယ် ကြားလား”

“စိတ်ချစမ်းပါ ဆရာကြီးရာ ဆရာကြီး မနက်ဖြန် ကျွန်တော်
ထန်းရည်အခမဲ့ လာသောက်မယ်နော်”

“အေး ... ပြန်တော့”

စက္ကလကြီးဂျီးထူ မှောင်ရိပ်ထဲမှ ပျောက်သွား၏။ ဦးပိန္နဲအပင်ပေါ်ကို
မော့ကြည့်လိုက်၏။ ပြီး မီးနှင့်ထိုးကြည့်လိုက်ရာ

“အိုကေ ...”

အရိုးစုကြီးသည် ထန်းပလက်များပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်ကြီး
မျက်ကွင်းဟောက်ပက်ကြီးနှင့် သူ့ကိုစိုက်ကြည့်သလို ရှိနေ၍ ကျောမှကြက်သီးများ
တဖြည်းဖြည်းထပြီး ခေါင်းကြီးသွား၏။

ဒီမှာ အရိုးစုကြီး၏ လက်တစ်ဖက်လေတိုက်၍ လှုပ်ယမ်းနေပုံကား
“ပိန္နဲ” မင်းလာခဲ့ဟု ခေါ်နေသယောင်ရှိ၏။ မီးကို ကပျာကယာ ပိတ်ပြီး
အမြန်သုတ်ခြေတင် အိမ်ပြန်လာခဲ့လိုက်၏။

အိမ်ခြံရောက်တော့ “ဖွဖွ” ဟု လုပ်လိုက်ရသေး၏။
မတော်အပမှီပြီးလိုက်လာလျှင် မယားကြီးရော မယားငယ်ပါ သွက်သွက်ခါ
လန့်လိမ့်မည်တည်း။

မိုးလင်းတော့ ကုလားကြီးကို အဲဒီ အပင်နှစ်ပင်မတက်နဲ့ဟု
ပြောလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာကြီး ခါတိုင်းတက်စစ်နေကျမဟုတ်လား”

“အေး ... ဒီနေ့မစစ်နဲ့ နောက်နေ့မနက်ကျမှ စစ်ဆေးကြမယ် လာ
အခြားအပင်ကို သွားတက်တော့”

ကုလားကြီး သူ့ဆရာကိုကြည့်ပြီး ဘယ်လိုဖြစ်ပြန်ပါလိမ့်ဟု
တွေးလိုက်၏။ သူတို့တစ်မနက်ခင်းလုံး ထန်းပင်များတက်၍ ထန်းရည်စုကြ၏။

ပြီးတော့ သယ်ယူလာပြီး ဦးပိန္နဲက အလုပ်သမားများနှင့်
ရောတန်တာရော ဖောက်တန်တာဖောက်၊ သီးသန့်ဖယ်တန်တာဖယ်နှင့်
ခိုင်းစေလုပ်ကိုင်နေလိုက်၏။

ဒီလိုနှင့် ညဘက်သို့ရောက်ခဲ့၏။

ဦးပိန္နဲနာရီကိုကြည့်လိုက်၏။ ည(၁၂)နာရီ။

အဝေးမှ သန်းခေါင်ကြက်များတွန်သံကြားရ၏။ သူ့အသာအိပ်ယာမှ ထလိုက်စဉ် မယားငယ်လေးနိုးသွား၏။

“အစ်ကိုကြီး ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“အလေးသွားမလို့ပါ ညီမရဲ့”

“မြန်မြန်လာနော် လို့”

“အေးပါကွာ အဟဲ”

“အို ... သွား ... သွား”

သူ့မယားငယ်လေးရဲ့ပါးကို တစ်ချက်နမ်းလိုက်ပြီး လက်နှိပ်မီးကို ယူလိုက်၏။ ပြီးနောက် ငှက်ကြီးတောင်ခါးကို လွယ်လိုက်၏။

သည့်နောက် မီးမဖွင့်ဘဲ ရှယ်ထန်းပင်နှစ်ပင်ရှိရာသို့ မှောင်ရိပ်ခို၍ လှမ်းအကဲခတ်လိုက်၏။

လာရောင်က ထိန်ထိန်သာနေ၏။

ထန်းပင်များ နံဘေးမှာ ချုံပုတ်များရှိနေ၍ အသာအသာကွယ်ယူ ရင်း ချဉ်းကပ်လာခဲ့လိုက်၏။ သူ့ခိုးများ ထန်းပင်ပေါ်တက်ရင် အရိုးစု ကမ္မဋ္ဌာန်းကောင်ကြီးနှင့် တွေ့ပြီး အပင်ပေါ်မှ ပြုတ်ကျသေနေရောသလား ဒါသိချင်သည်။

ပြီး သူ့ခိုးဘယ်သူလဲ သိချင်သည်။

ဘယ်သူ့လက်ချက်လည်း တရားခံဖော်ချင်သည်။

မှိုင်းညိုနှင့် ကုလားကြီးလက်ချက်သာ မှန်ပါက ဒီညတွင်းချင်းပဲ အကြောင်းပြလိုက်မည်။ လိပ်ကျောက်မြီးနှင့် ကြိုးလည်းပါလာသည်လေ။

သူထန်းပင်နှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်သောအခါ လူခြေသံကို

ကြားလိုက်ရ၏။ သို့နှင့်ချုံကွယ်မှာကပ်၍ နေလိုက်၏။

ဒီမှာမည်းမည်းကြီးတစ်ယောက်သည် အရိုးစုချိတ်ထားသည် ထန်းပင်ကို မော့ကြည့်နေ၏။ ဟုတ်ပြီ ဒါသူခိုးပဲ။

သူဝမ်းသာသွားသည်။ ဒါနှင့်အတူ ၄က်ကြီးတောင်ခါးရှည်ကို ဖွင့်၍ အသင့်ပြင်နေလိုက်သည်။

မည်းမည်းကြီးသည် ပထမ ထန်းပင်ကိုမော့ကြည့်၏။ ပြီးနောက် ထန်းပင်ပေါ်ကို တက်လေ၏။

တက်ပြီး တစ်ဝက်ခန့်ရောက်သောအခါ ဆက်မတက်ဘဲ ပြန်ဆင်းလာသည်ကို သူတွေ့လိုက်ရ၏။ မည်းမည်းကြီးသည် တောင်မြောက်ဝဲယာကို ကြည့်လိုက်ပြီး ခါးတောင်းကြိုက်ကြီးနှင့် ချုံတစ်ခု နံဘေးသို့ ဝင်သွား၏။

မိမိများ မြင်သွားလို့လား၊ သူအတန်ကြာ စိုက်၍ ကြည့်နေလိုက်၏။

(၁၅) မိနစ်ခန့်ကြာသည့်တိုင် လူမည်းမည်းကြီးကို မတွေ့ရ။

ဒီမှာလေပြင်းတိုက်လေ၏။ ထန်းပင်ခြင်းရိုက်သံများ ကြားရ၏။

မည်းမည်းအကောင် ထန်းရည်သူခိုးသည် လူလား၊ သရဲလား၊ ဝက်ဝံလား၊ ဒီအရပ်မှာ ဝက်ဝံမရှိ၊ မျောက်မရှိ။

ဒါဖြင့်ဘာလဲ ...၊

တစ္ဆေလား၊

သူခါးကို ညှာလက်ကကိုင်ပြီး ဘယ်လက်က လက်နှိပ်မီးကိုကိုင်ကာ မည်းမည်းကြီးဝင်သွားရာ ချုံနံဘေးသို့ ကပ်လိုက်၏။

“အင်း ... ဟင်း ... ဟင်း”

“အလို ညည်းသံကြီးပါလား”

“ဟင်း ... အင်း ဟင်း”

အသံက ဒီထန်းပင်ဝန်းကျင်က ...၊

“ရှပ် ... ရှပ် ... ရှပ်”

“ဟင်”

“ဖလပ် ... ဖလပ် ... ဖလပ်”

လမ်းလျှောက်သံလိုလို ပွတ်တိုက်သံလိုလို

သူမီးထိုး၍ ရှာလိုက်သည်။ လူမည်းသူခိုးလည်းမတွေ့။ အခြား

ဘာမှမတွေ့။ သူနေရာအနှံ့ မီးထိုးရှာ၏ ။

“အူ ... ဝူ ... ဝူ ... ဝူး”

“အူ ... ဝူ ... ဝူ ... ဝူး”

“ဘုရား ... ဘုရား”

ခွေးအူသံများ စ၍ ကြားလိုက်ရသည်။ ခွေးအူသံများ မကြာခင် ဆက်၍ ဆက်၍ အူလာကြသည်။ အူသံက လူမြင်၍ အူသည့်အသံမျိုး မဟုတ်။

မကောင်းဆိုးဝါး တစ်ယောက်ယောက်ကို မြင်၍ အူသည့်အသံမျိုး။

သူကြက်သီးဖြန်းခနဲ ထသွား၏ ။

“ဂီး ... ဂီး”

“ဟာ ...”

“ဘုရား ... ဘုရား”

ငှက်ဆိုးထိုးသံ။ ငှက်ဆိုးက သူ့ခေါင်းပေါ်မှ ထိုး၍ ပျံသွား၏ ။

သူလက်နှိပ်မီးရောင်နှင့် ခြောက်၍ လှန့်လိုက်၏ ။ ဒီမှာလေပြင်းများတိုက်လာသည်။

ချုံ့များသစ်ပင်များ လှုပ်ခါလာသည်။

“ဝုန်း”

“အမလေး”

သူ့အနီးသို့ ကျလာသည့် ပစ္စည်းကြောင့် လန့်အော်ပြီး ဓါးရှည်နှင့် ရမ်းခုတ်လိုက်သည်။

“ဟူး ...”

တော်ပါသေးရဲ့။ ထန်းလက်ခြောက်တစ်ခု လေတိုက်၍ သူ့နံဘေးသို့ ပြုတ်ကျလာခြင်းရယ်။ ရင်ဖိုသော်လည်း ကြောက်စိတ်နည်းနည်းလျော့သွား၏ ။ သို့နှင့် ဟိုဟိုဒီဒီ မီးထိုးရှာကြည့်၍ ပြန်ရန်ပြင်လိုက်သည်။

“ဝုန်း”

“အမလေး ... အား”

“အမလေး လာကြပါဦး လာ ... ကြ ... ပါ ... ဦး ... အမလေးဗျ”

လေတိုက်သံများနှင့်အတူ သူ့နောက်ကျောဘက်သို့ လေးလံအေးစက်သော ပစ္စည်းတစ်ခု ခုန်ချလိုက်သည်။

သူ့အလန့်တကြား မီးထိုး၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ အရိုးစုလက်ကြီးနှစ်ချောင်းသည် သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ တွဲလောင်းကျပြီး လှုပ်ရမ်းနေသည်။ သူ့လန့်၍ အော်လိုက်စဉ်မှာပင် အရိုးခေါင်းကြီးသည် သူ့နားရွက်အနီးမှရင်ဘတ်ရှေ့သို့ ဇက်ကျိုးပြီးကျနေ၏ ။

“အား ...”

“အမလေး ...”

“လာ ... ကြ ... ပါဦး ... သရဲ ... သရဲ ... သ ... ရဲ”

“သ ... ရဲကြီး ... သ ... ရဲ ... ကြီး ... အား”

လူကရုန်းခါ၍ ချ၏။ ရုန်းခါချလေ အရိုးစုကြီးက သူ့အကျေနှင့် ငြိငြိဖက်ထားသလို ကန်ကြောက်သလို ရှိနေရကား သူလန့်အော်ပြီး ပျော့လဲကျသွားတော့သည်။

သူကုန်းထကြည့်သည်။ ထလို့မရ။ အရိုးစုခန္ဓာကြီးက သူ့ပေါ်မှာ ဖိဖက်ထားသလို ရှိနေရကား သူငယ်သံပါအောင်အော်ရင်း ...။

မနက်မိုးလင်းသောအခါ သူ့အလောင်းကို ရှယ်ပင်ကျရည် ထန်းပင်အောက်မှာ သူ့တပည့်ကုလားကြီးနှင့် လမ်းသွားလမ်းလာများ ဦးစွာတွေ့လိုက်ကြရသည်။

ဦးပိန္နဲ အသက်မရှိတော့။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ သံကြိုးများနှင့် ချည်ဆက်ထားသည့် ထန်းဆန်းချောက်ချားစရာကောင်းသည့် လူအရိုးစု ကမ္မဋ္ဌာန်းကောင်ကြီးကို မြင်လိုက်ကြရသောအခါ

အားလုံးတုန်လှုပ်ချောက်ချားပြီး လန့်ပြေးကုန်ကြ၏။

ဆိုးရွားလှသော ဖြစ်ရပ်သတင်းကြောင့် ရွာလူကြီးအဖွဲ့ဝင်များနှင့်အတူ ဦးပိန္နဲ၏ မယား နှစ်ယောက်လည်း ငိုကြွေးချက်မနှင့် အပြေးရောက်လာကြ၏။

မယားနှစ်ယောက်သည် သူတို့လင်ယောက်ျား၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ သေနေပုံက မြင်လိုက်ရသောအခါ လန့်၍ သတိလစ်သွားခဲ့ကြသည်။

ရွာလူကြီးသည် ထူးဆန်လှစွာ အရိုးခြောက်ကြီး ပိဖက်၍ သေနေသော

ထန်းရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးပိန္နဲ၏ သေမှုသေခင်းကို ချက်ချင်း
စုံစမ်းစစ်ဆေးလိုက်သာအခါ

ထန်းရည်အခိုးခံနေရ၍ ထန်းရည်သူခိုးကို နေ့စဉ်နည်းအမျိုးမျိုးနှင့်
လုပ်ကြံချောင်းမြောင်း နေသည့်သတင်းကို ကိုကုလားကြီးထံမှ လည်းကောင်း၊

ထူးဆန်းချောက်ချားစရာ အရိုးစု ကမ္မဋ္ဌာန်းကောင်းကြီးကို
ထန်းပင်ပေါ်တင်ပြီး သူခိုးဖမ်းသည့် အကြောင်းအား ရွာသချောင်းမှ စက္ကလကြီး
ဦးဂျီးထူထံမှလည်းကောင်း ကြားသိကြရသောအခါ ...။

စက္ကလကြီး ဦးဂျီးထူသည် သူ၏ ကျေးဇူးရှင်ကြီး အလောင်းကို
ကျကျနနမြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ် ပေး၏ ။

ဒီလူကြီး ကပ်စေးနဲ့မှန်း၊ ရတနာသုံးပါး မကြည်ညိုမှန်း လှူတန်းရမှာ
တွန့်တိုမှန်း၊ လူလူခြင်းညှာတာမှုကင်းမဲ့မှန်း၊ ရာဂတဏှာ စိတ်ကြီးမှန်းကို
အခုကြားသိရသော်လည်း

သူ ... သူ့အပေါ် ငွေကြေးစပေးခဲ့ဖူး၏ ။

သူအရမ်းသောက်ချင်သည့် ထန်းရည်ကို အလကားအခမဲ့ တိုက်ခဲ့၏ ။
ဒီကျေးဇူးလေးများကို ထောက်မ၍ အလောင်းကို ကျကျနန ရေချိုးပေး၏ ။
မြေမြှုပ်ကာနီး အုန်းရေနှင့် မျက်နှာသစ်ပေးခဲ့၏ ။

မယားနှစ်ယောက်က မြေကြီးခဲများ ပစ်ထည့်ပြီး ရှိုက်ငိုကြ၏ ။

အချို့က စိတ်မကောင်းကြ ...

အချို့က ဝမ်းသာကြ ...

အချို့က မေးငေါကြ ...

အချို့က တရားနှင့်ဖြေကြ ...

ဦးဂျီးထူ ထိုညတုန်းက ဦးပိန္နဲပြောသည့်စကားကို ပြန်ကြားမိ၏ ။

ဒီအကြောင်းလျှောက်ပြောရင်မင်းအလောင်းကို မင်းသချူ...င်းမှာ
ငါကိုယ်တိုင်မြုပ်မှာသိလား ဂျီထူ ကဲ ... အခု ... သူ့ကျေးဇူးရှင် လူကပ်စေးနဲ့
လူအတ္တ၊ လူဘုဂ္ဂစာကြီး၏ ရုပ်အလောင်းကို ဦးဂျီးထူကိုယ်တိုင်
မြေမြုပ်ပေးခဲ့ရလေပြီတကား။

မောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်)

မှတ်ချက်

ကျမ်းကိုး

ထန်းနှင့်ထန်းလုပ်ငန်းဆိုင်ရာ သိကောင်းစရာ

စာရေးသူ - အောင်လင်းသူ (ညောင်ဦး)
